

TABITA LANDOVÁ

O SLUŽBĚ SLOVA, VÍŘE A SPASENÍ

REFORMNÍ KAZATELSTVÍ
JANA AUGUSTY
V KONTEXTU HOMILETIKY
JEDNOTY BRATRSKÉ

O službě slova, víře a spasení

Reformní kazatelství Jana Augusty
v kontextu homiletiky Jednoty bratrské

Tabita Landová

Recenzovali: doc. Martin Nodl, Ph.D.
Mgr. Ondřej Macek, Ph.D.

Vydala Univerzita Karlova, Nakladatelství Karolinum
www.karolinum.cz
Redakce Dita Kříšťanová
Sazba DTP Nakladatelství Karolinum
První vydání

Tato kniha vznikla jako hlavní výstup projektu „Kázání a homiletická teorie Jana Augusty v kontextu homiletiky Jednoty bratrské“, GA ČR č. 16-09001S, a vychází s jeho finanční podporou.
Závěrečné práce na knize proběhly v letech 2019–2020 s finanční podporou programu Univerzitní výzkumná centra UK č. 204052.

© Univerzita Karlova, 2020

© Tabita Landová, 2020

Photography © Národní knihovna ČR, Knihovna Národního muzea, Moravská zemská knihovna, LWL-Landesmuseum für Kunst und Kulturgeschichte, Münster, Regionální muzeum v Litomyšli, Radim Jakubal, Thuargo, 2020

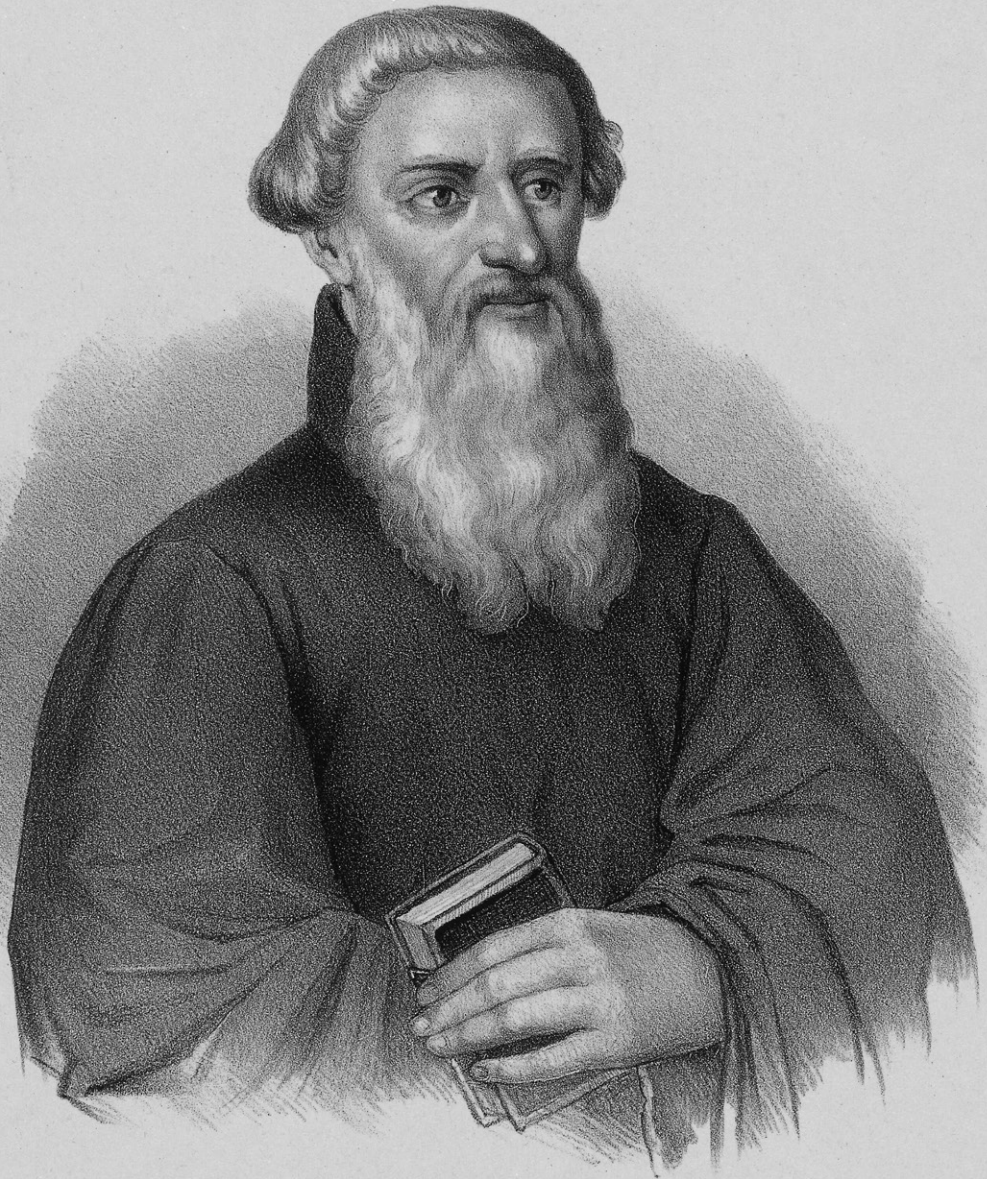
ISBN 978-80-246-4750-0

ISBN 978-80-246-4766-1 (pdf)

Univerzita Karlova
Nakladatelství Karolinum

www.karolinum.cz
ebooks@karolinum.cz

Lith. u. gedr. bei Fr. Hanfstaengl in Dresden.

JOHANN AUGUSTA
Bischof der alten Bräuerkirche

geb. 1492 gest. den 13. Januar 1575.

OBSAH

Úvod	9
1. Kazatelství Jednoty bratrské	12
Kázání jako spojnice s českým náboženským hnutím	14
Přístupy k výzkumu kázání a prameny bratrského kazatelství	25
Summovník Jana Augusty a jeho interpretace	37
2. Zrození teologa, kazatele a reformátora církve	45
„Abychom spaseni byli“ – k motivům konverze Jana Augusty	45
Hledání pravé Kristovy církve a polemika s utrakvistickým kněžstvem	54
Církev jako realita vztahů určená Kristovým Duchem	65
3. Na cestě k homileticko-liturgické reformě	76
Biblické čtení v nedělní a sváteční bohoslužbě a v denní modlitbě církve	76
Motivace Augustovy reformy a inspirace teologií Lukáše Pražského	81
Apostolikum jako klíč k otevření tajemství Písma a výraz jednoty	94
4. „Umění práce díla Páně služebného“	102
Augustova pastorálněteologická příručka	102
Pastýřská péče (nejen) o počínající, prospívající a dokonalé	111
Liturgické a katechetické aspekty pastýřské péče	117
5. Augustovo pojetí kázání v kontextu homiletiky Jednoty bratrské	128
Reformační homiletika v čase humanismu	128
Homiletická teorie Jana Augusty	138
Tendence bratrské homiletiky ve druhé polovině 16. století	146
6. „Knihy služby slova Božího“ – tzv. Summovník	152
Postila – její vznik, struktura, obsah, deklarovaný záměr	152
Biblické texty – jejich volba, překlad, hermeneutika, liturgický kontext	165
Summy – jejich dispozice, jazyk, literární styl, pragmatika	175
7. Teologické motivy Augustova Summovníku	184
Boží slovo a víra v trojjediného Boha	184
Od Boží smlouvy s Adamem k nové smlouvě v Kristu	193
Člověk, církev a svět v čase Antikrista	206
8. Receptce Augustova kazatelského programu	218
„Velmi odporné věci“ Augustova Summovníku	219
Dílčí receptce a tvorba alternativ	224
Ohlasy v homiletice Jana Amose Komenského	230

Závěrem: Slovem sloužit víře a spasení	242
---	------------

Přílohy	251
----------------	------------

Summary	267
---------	------------

Seznam zkratk	272
---------------	------------

Seznam pramenů a literatury	273
-----------------------------	------------

Seznam vyobrazení	287
-------------------	------------

Rejstřík osob	289
---------------	------------

„Protož tu vieru v slovu ukráčenú obecnú máme, v jejíem tajemství pravd zřízeného spasenie za Čtenie svaté. Neb všickni skutkové i řeči Kristovy se všemi příčinami a potřebnostmi zavierají se v ní. Ano i všecka Písma svatá, stará i nová. [...] A jistě ona jest pravý klíč Ducha svatého k otevření Písem.“
Lukáš Pražský: O gruntu viery, 1525, fol. 137r–137v.

„Dnes započínáme a započítí máme činiti památky pravd a milostí Božích víry apoštolské obecné křesťanské opět na jiný rok [...], aby víra ta ve všech milostech a pravdách svých rok po roku připomínána byla a přisluhování svá měla cele a plně. Tu pak při těch památkách čítati se budou řeči Boží svaté, jedno prorocké, druhé evangelitské, třetí apoštolské, vybrané ze všech Písem svatých vsí Bible.“
Jan Augusta: Knihy služby slova Božího, 1570, fol. A2v.

„Ale toto jest novina: kázání nedělní přes celý rok podle pořádku Symbolum zpořádati, nešetře nic zvyku obecního starodavního [...] toho žádný nikdy neučinil až do těchto dnů, ani ti velicí muži, skrze něž Bůh světem tímto divně pohnul, t[otiž] Luther a jemu podobní.“
Jan Blahoslav: Pilné rozjímání, NK ČR, Praha, rkp. XVII E 69, fol. 18v–19r.

„Kázání slova Božího musí být úplnější, encyklopedické, a to ročně, týdně i v jednotlivých kázáních. Čili rozvrh církevní služby se musí upravit tak, aby celý okruh víry a náboženství byl úplně probrán za rok, aby každé neděle byl probrán výtah celého náboženství, aby se tak dala úplná obnova všech křesťanů.“
Jan Amos Komenský: Obecná porada o nápravě věcí lidských, III, Praha 1992, s. 390.

ÚVOD

Předkládaná kniha byla inspirována identifikací tisku unikátní postily bratrského biskupa Jana Augusty a usiluje alespoň dílčím způsobem přispět k bádání o kazatelství, homiletice a teologii Jednoty bratrské v 16. století.

Když Jiří Just roku 2012 rozpoznal tzv. Augustův *Summovník* v jednom ze starých tisků Národní knihovny v Praze, řada badatelů upřímně zajásala. Ačkoli se o sepsání této postily vědělo z dobových pramenů, nikdo netušil, že dílo zůstalo zachováno a že se jednoho dne stane předmětem detailního výzkumu řady odborníků. Název spisu uvedený na titulním listě *První díl Knih služby slova Božího*, zamlčení jména autora a absence specifických formálních znaků umožňovaly připisovat dochovanou postilu jakékoli konfesi. Podnadpis z hlediska obsahového však již prozrazuje více: „Počíná se na šest nedělí před adventem a zdržuje v sobě památky pravd víry v Boha Otce a skutkův Pána Jezu Krista...“ Začínat církevní rok šest týdnů před první nedělí adventní je neobvyklá liturgická inovace. Stejná zvláštnost byla odhalena v souvislosti s výzkumem rejstříku perikop bratrské proveniencí nazvaného *Registrum aneb Zpráva, co se kdy a o čem čísti má z Písem svatých* a spojena s dílem Jana Augusty.¹ Tato stopa a další průzkum postily jen potvrdily domněnku, že v *Knihách služby slova Božího* máme před sebou legendární Augustův *Summovník*.

Jedinečnost nově objevené literární památky je nesporná. Jedná se o nejstarší dochovanou postilu Jednoty bratrské, církve, jež významně obohatila duchovní a kulturní dějiny naší země a jejíž odkaz v oblasti teologické, spirituální, umělecké a společenskovední se rozšířil i za hranice našeho území. Kniha je o to pozoruhodnější, že vznikala v nehostinných podmínkách křivoklátského vězení v průběhu 50. let 16. století, a to dokonce nadvakrát, jelikož první verze byla autorovi nevratně zabavena. Druhou verzi postily bratrský biskup dokončil v letech 1556–1557, její tisk pak proběhl až v roce 1570, kdy byl již na svobodě. Stalo se tak o pět let dříve, než byla v Kralicích vydána postila Ondřeje Štefana *Výklad řečí Božích*, která až do objevení *Summovníku* zaujímal místo nejstarší dochované bratrské postily vydané tiskem. Jedinečnost Augustova *Summovníku* však nespočívá pouze v jeho stáří, ale také

1 Srov. Tabita Landová: Lektionář Jana Augusty a jeho role v bratrském sporu o perikopy, *Listy filologické* 135, č. 3–4 (2012), s. 333–365. Eliška Baťová: Koncepce liturgického roku v hymnologické činnosti Jana Augusty, *Hudební věda* 49, č. 1–2 (2012), s. 33–44.

v jeho koncepční originalitě. Augusta v něm nevychází z tradičního souboru tzv. starocírkevních perikop, který leží v základu postil mistra Jana Husa, Jakoubka ze Stríbra či Jana Rokycany, ale opírá se o soubor, který za tímto účelem nově vytvořil podle chronologického pořadí článků Apoštolského vyznání víry.

Identifikací *Summovníku* byla významně rozšířena pramenná základna pro výzkum Augustova díla i pro výzkum kazatelství Jednoty bratrské. Teologická analýza postily, kterou předkládám v této knize, umožňuje spatřit Augustovu tvorbu ještě v jiném světle, než jak se dosud jevila především na základě jeho ostrých polemických spisů. *Knihy služby slova Božího* otvírají plastický pohled na Augustův kazatelský program, který se oproti tehdy běžné kazatelské praxi vyznačuje reformním přístupem k pojetí církevního roku, volbě biblických čtení, interpretaci biblických textů i k samotnému podání látky. Tato kniha se však nezaměřuje pouze na rozbor *Summovníku* a v něm obsažených textů. Augustův reformní kazatelský program byl úzce propojen také s liturgickými otázkami, ekleziologickými pohledy a pastoraálněteologickou koncepcí. Proto se zde pokusím načrtnout interpretační přístup k *Summovníku* se zřetelem k celku Augustova praktickoteologického díla a myšlení. Východiskem Augustových teologických úvah byly otázky po čisté víře, jistotě spasení a podobě pravé Kristovy církve. Z této ekleziologicko-soteriologické perspektivy, kterou představím na základě dalších Augustových spisů, se pokusím pohlédnout na ideový záměr jeho postily a nastínit její stěžejní teologické motivy. Stranou nezůstanou ani otázky po zásadních historických a teologických vlivech na Augustovu homileticko-liturgickou koncepci, bez nichž by stěžejní vznikla v tak rozvinuté podobě. Nakonec budu sledovat kritický, ale i kladný ohlas Augustových homileticko-liturgických principů v díle dalších bratrských teologů, kazatelů či teoretiků kazatelství, Jana Blahoslava, Matěje Červenky, Ondřeje Štefana a Jana Amose Komenského.

Tato kniha je hlavním výstupem badatelského projektu, který finančně podpořila Grantová agentura ČR v letech 2016–2018. Dokončení knihy pak proběhlo v letech 2019–2020 s podporou programu UNCE. V knize uplatňuji dílčí poznatky, které jsem publikovala v několika přípravných studiích (na příslušných místech na ně odkazuji). Většina materiálu dosud publikována nebyla. V přímých citacích ze starých tisků či rukopisů se držím obvyklých pravidel pro přepisování starých českých textů, jak je shrnul Josef Vintr.² V případech citací podle novodobých edic přejímám jejich způsob transkripce. V citacích biblických textů užívám překlad, který se objevuje v citovaném díle, pokud není uvedeno jinak.

2 Josef Vintr: *Zásady transkripce českých textů z barokní doby*, *Listy filologické* 121 (1998), s. 341–346.

Zájem o zkoumání života a díla Jana Augusty u nás v posledních letech výrazně ožil. Díky mnohostrannosti Augustovy osobnosti i tvorby se výzkumu chopila řada badatelek a badatelů z různých vědních oborů – teologie, hymnologie, historie či jazykovědy, což umožnilo inspirativní mezioborovou diskuzi. Děkuji všem, s nimiž jsem mohla do tohoto rozhovoru a vědecké výměny vstupovat, předně Elišce Baťové, Robertu Dittmannovi, Jiřímu Justovi, Jindřichu Halamovi, Otovi Halamovi a Martinu Wernischovi. Za laskavé pročtení a připomínky k rukopisu vděčím Martinu Nodlovi a Ondřeji Mackovi. Za poskytnutí klidného pracovního zázemí Evangelické teologické fakultě UK. Za pomoc s přípravou knihy pro tisk nakladatelství Karolinum. Můj největší dík však patří mé rodině. Rodičům, Támar a Emanuelovi Vejnarovým, paní Naděždě Landové a svému manželu Ivanovi děkuji za dlouhodobou a všestrannou podporu v mém badatelském zájmu, a našim synům, Theodorovi, Oliverovi a Timotheovi, za příležitost získávat od tohoto zájmu opět zdravý odstup.

V Praze 1. 8. 2020

1. KAZATELSTVÍ JEDNOTY BRATRSKÉ

„Co jest Bůh všemohúcí divného ráčil učiniti časův těchto posledních najhorších národu našemu českému [...], že jest jemu tuto najsvětější spasitedlnou víru svou zjeviti ráčil, počátkem skrze mistra Jana Husi [...] A nám, synuom svým, ji čistou a neporušenou ve mnohých protivenstvích, uzkostech a těžkých pokušeních zachovali, donesli k těmto nynějším našim časuom a nás v ní jako i sami sebe z daru a zpuosobení Božího vzdělali v Jednotu.“³

Kázání má své místo v bohoslužbě. V období reformace prochází obojí – kázání i liturgie – zásadními proměnami. Byl znovu objeven biblický princip – totiž respekt k bibli jako k rozhodující autoritě a zdroji poznání Boží pravdy, vedle něhož získávají dosavadní autority – spisy církevních otců a texty kanonického práva – vedlejší roli. Změnil se přístup k užívaným kulturním kódům i k vnímání společenských vztahů a rolí. K získání účasti na spáse v pohledu reformátorů již nestačí pouhé zření svátostné proměny konané na oltáři. Vyžaduje se intelektuální rozumění tomu, co bohoslužebné dění znamená. Proto se odehrává posun od vidění ke slyšení, od vnějšího k vnitřnímu, od smyslového nazírání posvátného ke komunikaci víry slovem a hudbou.⁴

Touha po porozumění vede v reformačních církvích k zásadnímu teologickému přehodnocení smyslu liturgického aktu. Jeho chápání je určeno novým obrazem Boha, novým konceptem vztahu mezi Bohem a člověkem i novým pojetím podstaty a role církve. Církev ztrácí svou úlohu rozhodující zprostředkovatelky spásy; jako svrchovaný soudce nad člověkem platí výhradně Kristus. Učení církevních autorit je poměřováno Písmem, jehož výklad s pomocí nových exegeticko-hermeneutických metod je pro reformně smýšlející teology centrem jejich myšlenkové práce. Ačkoli již v předhusitské době vzrostl význam predikantské bohoslužby, v jejímž centru stálo kázání opírající se o Písmo, na prahu raného novověku se kázání stává centrálním prvkem každé nedělní a sváteční bohoslužby reformačních církví. K přehod-

3 [Jan Augusta:] *První díl Knih služby slova Božího*, [Praha: Jiří Melantrich z Aventýna starší] [1570], fol. B6v.

4 Peter Cornehl: *Gottesdienst VIII. Evangelischer Gottesdienst von der Reformation bis zur Gegenwart*, in: *Theologische Realenzyklopädie*, XIV. *Gottesdienst – Heimat*, ed. Gerhard Müller, Berlin: Walter de Gruyter 1985, s. 54–85.

nocení jeho významu vede nové pojetí přivlastnění spásy jako dění, které se odehrává v souhře mezi slovem a vírou.⁵

Pro reformační kázání a homiletiku 16. století je charakteristické trojí: vedle volání po morální očistě církve je to také volání po změně teologické a nově zaváděná vědecká metoda exegeze.⁶ Novou teologickou pozici reprezentuje Lutherovo učení o ospravedlnění z Boží milosti pouhou vírou. Na základě výkladu příslušných biblických pasáží Luther ukazuje, že Bůh není někdo, koho je třeba obměkčit dobrými skutky, kdo něco žádá, místo aby dával. Spravedlivý Bůh je naopak ten, „který všechno činí a dává a který nikoho nepotřebuje a toto vše činí zadarmo z pouhé milosti, bez zásluh“.⁷ Spravedlnost před Bohem si člověk nemůže žádným způsobem zasloužit sám. Tu mu daruje Bůh, který se k němu sklání skrze Ježíše Krista. Člověk může tento dar přijmout svou vírou a z tohoto daru žít. Kristova obět mu přináší odpuštění hříchů v plném rozsahu. Bratrští teologové se s Lutherovým učním bezvýhradně ztotožňují a hlásí se k němu ve své konfesi z roku 1535, kde o své Jednotě píší:

Také učie věděti a znáti to, že lidé v Kristu Pánu samém toliko a v skutcích jeho spasitelných se ospravedlňují a spasení neb odpuštění hřiechuov přijímají skrze vieru beze všech lidských k tomu přidaných skutkuo a zásluh. A že sama toliko smrt a krev vylitá jeho dostatečná jest k očišťení a shlazení všech hřiechuo.⁸

Učení o ospravedlnění má závažné důsledky pro pojetí a praxi kázání. Jestliže v době předhusitské a husitské kázání získalo význam jako médium pro šíření reformních myšlenek namířených k morální a duchovní obnově církve, v reformačním hnutí 16. století je pojato také jako médium pro sdělování spásy. Nové teologické pojetí zasahuje i chápání svátostné bohoslužby. K ní se již nepřístupuje jako ke konání záslužného skutku a opakování Kristovy oběti nekrvavým způsobem, nýbrž jako k dění, v němž kající hříšník přijímá s dary chleba a vína Boží milost a odpuštění svou vírou. Pozornost se odpoutává od toho, co církev přináší Bohu v eucharistických živlech, a přesouvá se k tomu, co Bůh dává církvi prostřednictvím služby svého slova a svátostí.⁹

-
- 5 Srov. Hans Martin Müller: *Homiletik. Eine evangelische Predigtlehre*, Berlin: de Gruyter 1996, s. 45.
 6 Otis Carl Edwards, Jr.: *A History of Preaching*, Nashville, Tennessee: Abingdon Press 2004, s. 270.
 7 Martin Luther: *D. Martin Luthers Werke. Kritische Gesamtausgabe, XXX/2*, Weimar: Hermann Böhlau 1909, s. 603. Jde o napomenutí k večeri Páně během Augsburského říšského sněmu.
 8 *Počet z viery a z učenie křesťanského*, [Litomyšl: Alexandr Oujezdecký] 1536, fol. E4r (Šestý artikul o Pánu Kristu a víře v něho).
 9 Srov. Vilmos Vajta: *Die Theologie des Gottesdienstes bei Luther*, 2. vyd., Berlin: EVA 1954. Tabita Landová: Vnější slovo a víra v srdci. K teologii bohoslužby a liturgické reformě Martina Luthera, *Studie a texty ETF. K výročí Martina Luthera. Reformační teologie po pěti staletích* 30, č. 1 (2018), s. 69–88.

Proměnou prochází také metoda exegeze, forma i obsah kázání. Pod vlivem humanismu kazatelé opouštějí tradiční scholastickou metodu tematického sermonu, který je typický svou bohatou strukturovaností a bohatým využíváním citátů teologických autorit, a osvojují si nový, epideiktický styl.¹⁰ K určité „homogenizaci“ kázání přispívá i knihtisk. Tištěný text se orientuje více lineárně, z kázání se stává literatura.¹¹ Přístupy ke kázání jsou ovlivněny humanistickým zájmem o svobodná umění – gramatiku, rétoriku, poezii, historii a morální filosofii. Na základě nově vydávaných spisů Ciceronových, Quintilianových či Aristotelovy *Rétoriky* reformační teologové postupně objevují klasickou řecko-římskou rétoriku a uplatňují její zásady v homiletických příručkách. Ruku v ruce s tímto vývojem jde důraz na zvěstovaný obsah. Od 15. století se objevuje nejen potřeba zvěstovat víru jako akt a přivést k víře (*fides qua creditur*), ale také popularizovat její obsahy (*fides quae creditur*). Kázání se tak podle Zdeňka Uhlíře stává jakousi „populární teologií“; zaměřuje se na prostředkování obsahů víry (katechetické kázání), nebo na prostředkování informací o původu a významu svátků (liturgické kázání).¹²

KÁZÁNÍ JAKO SPOJNICE S ČESKÝM NÁBOŽENSKÝM HNUTÍM

Kázání zaujímalo v životě Jednoty bratrské význačné postavení. Bylo pokládáno za prostředek spásy, který má prioritu před samotnými svátostmi. Bratrští teologové, reflektující jeho význam ve svých vyznáních, v článku o slovu Božím zdůrazňují: „A ta služebnost že jest přednější, větší a potřebnější k spasení, nežli samy svátosti.“¹³ Přesunutí důrazu ze svátostí na kázání zdůvodňují biblicko-teologicky. Na základě výkladu příslušných novozákonních míst argumentují tím, že spasení se člověku dostává z pouhé víry a ta pochází ze slyšení slova:

Přitom také učie i tomuto, že bez toho slova božieho slyšenie žádný k víre a k spasení vědomě nepříjde, podlé toho, kdež die apoštol: Viera z slyšenie (totiž pocházie) a slyšenie skrze slovo Božie [...] Protož naši kněží největšie pilnost o tu služebnost mají a v našich zbořiech neb kosteliech pilně slovo božie lidem káží, Čtenie neb Písma svatá jazykem rozumným čítají, lid pro slyšenie božie do zboru s pilností choditi učie.¹⁴

10 O. C. Edwards: *A History of Preaching*, s. 272.

11 Zdeněk Uhlíř: Central European Preaching in the High and Late Middle Ages and Its Polymorphic Unity, in: *REDISCOVER. Final Conference Proceedings*, Praha: NK ČR 2010, s. 109–128, s. 128.

12 *Ibid.*, s. 127.

13 *Počet z viery*, 1536, fol. G2v–3r (Desátý artikul o slovu Božiem).

14 *Ibid.*, fol. G3r.

Proto se kázání v Jednotě stalo, jak shrnuje Josef Smolík, „naprosto nutnou služebností, bez níž není možno uvěřit a dosáhnout spasení, služebností, bez níž nemůže být Kristus uprostřed církve přítomen“.¹⁵ Prakticky to znamenalo, že kázání bylo nedílnou součástí všech bratrských bohoslužebných shromáždění. Podle řádu z r. 1609 kněží Jednoty bratrské „káží netoliko ve dny Páně nedělní a slavnosti výroční, ale také ve dny památek některých skutků Kristových, též apoštolův svatých, ano i ve dny střední a páteční“.¹⁶ Naproti tomu večere Páně přestala být nedílnou součástí bratrské nedělní bohoslužby a vysluhovala se čtyřikrát či pětkrát do roka.

Kázání v Jednotě bratrské bylo primárně v kompetenci kněží, jimž byla na základě jejich kněžského svěcení svěřena a uložena pastýřská péče o lid slovem a svátostmi, tedy úkol kázat, učit, soudit a obětovat (vysluhovat svátosti).¹⁷ Kázání zde platilo za nejdůležitější a nejpotřebnější službu ordinovaných, zatímco v římskokatolické církvi – jak podotýkal Lukáš Pražský – svěcení pověřovalo na prvním místě ke službě svátostí.¹⁸ Časté kázání představovalo pro správce bratrských sborů velký nárok, proto nepřekvapují zprávy o tom, že také jáhni, kteří byli nositeli nižšího svěcení, vedle svých jiných činností vypomáhali kázáním ve sborech, kde konali svou jáhenskou službu.¹⁹ Tato praxe byla běžná i později, ale ne vždy se setkávala s kladným hodnocením. Jan Augusta nad kázáním jáhnů lamentuje: „Mnozí to nižším činiti poroučejí, méně umělejší, že sami na tom dosti mají, kázati. A bude toho kázání jednou neb dvakrát do téhodne spolkem. I jakéť má kázání k čemu strojiti, nevěda o lidu?“²⁰ Vzhledem k závažnosti obsahu, který se týká víry a spasení člověka, vyžaduje kázání určitou míru životní zkušenosti, duchovní vyzrálosti a porozumění lidem. Proto Augusta doporučuje, aby mu věnovali náležitou pozornost samotní kněží a nepřenechávali ho beze všeho těm, kdo se teprve zaučují.

Kázání slouží v Jednotě nejen jako komunikační prostředek individuální spásy, ale také jako komunikační prostředek utvářející sociální realitu církve. Jako se v novozákonních narativech o vzniku prvotní církve opakovaně setkáváme s tím, že se církev utváří tam, kde se káže, podobně je tomu i v narativu, který vytvořila bratrská historiografie o vzniku Jednoty. Podle tohoto nara-

15 Josef Smolík: *Kázání v reformaci*, Praha: KEBF 1957, s. 37.

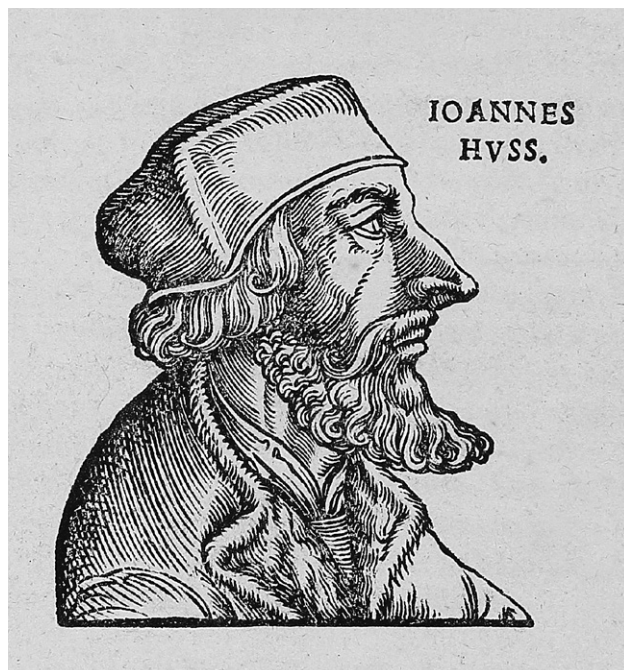
16 Gustav A. Skalský: *Dva visitační řády Jednoty bratrské. Řád zvláštní mezi Bratřimi z r. 1609*, Pardubice: [b. n.] 1907, s. 21–45, s. 43.

17 Lukáš Pražský: *V těchto položeny jsou knihách popořádku zprávy při službách úřadu kněžského v Jednotě bratrské*, Mladá Boleslav: Jiřík Štyrsa 1527, fol. 3v–4v. Dále citováno zkráceně jako *Zprávy kněžské*.

18 Lukáš Pražský: *Knížka tato jest o gruntu viery obecné křesťanské s jistými duovody proti odporóm Antikristovým*, [Litomyšl:] Pavel Olivetský z Olivetu 1525, fol. 47v.

19 L. Pražský: *Zprávy kněžské*, fol. 2v.

20 Jan Augusta: *Umění práce díla Páně služebného*, ed. František Bednář, *Věstník Královské české společnosti nauk: třída pro filosofii, historii a filologii*, č. 2 (1941), s. 51–139, s. 103.

Obr. 1: Portrét mistra Jana Husa ze spisu *Apologia Verae Doctrinae...* Viteberge 1538. Výřez z titulního listu.

tivu se Jednota oddělila od církve podobojí, potažmo církve římské, a zřídila si vlastní kněžský řád „z nuzné potřeby spasení, z poslušenství hlasu Božího, skrze kázání kněžská [...] a k tomu písmna vedli z prorokův, z zákona nového, z jjevení [sic], že Bůh velí vyjítí a oddělití se“.²¹ V tomto obrazu, který nacházíme ve spisech Lukáše Pražského a posléze i Jana Blahoslava²² či Jana Augusty, se tak jako zásadní faktory, vedoucí k oddělení Jednoty, jmenují božské vnuknutí a kázání. Míněno je kázání, v němž zaznívá volání po oddělení od církve, která se ocitla v zajetí Antikrista a falešných proroků. Je zřejmé, že autoři těchto pramenů vnímají kázání jako nástroj šíření obnovného duchovního programu v církvi, resp. jako nástroj nápravy církve vůbec, a v této funkci je – jak uvidíme na rozboru Augustovy postily – stejně jako jejich předchůdci používají, ať již jako řečový akt nebo tištěný dokument.

Jestliže Pavel Soukup označil kázání za osu „českého náboženského hnutí“ a spojníci mezi Husovými předchůdci a reformními kruhy na Karlově univerzitě na počátku 15. století,²³ lze něco obdobného říci také o kázání v době

21 Lukáš Pražský: *Apologia nebo confessi* vydaná léta 1503, in: *Českie bratja v svoich confessijach [...]. Tom 1, vypusk 2, Priloženija: Confessiones fidei Fratrum Bohemorum*, ed. Ivan Palmov: Praga: Tipogr. Politiki 1904, s. 157–246, s. 159.

22 Viz Jan Blahoslav: *O původu a příčinách Jednoty bratrské i kněžství a řádu, kteréhož se v ní užívá*, in: J. Blahoslav: *Čtyři menší spisy*, ed. Mirek Čejka, Brno: Host 2013, s. 5–66.

23 Pavel Soukup: *Reformní kazatelství a Jakoubek ze Stríbra*, Praha: Filosofia 2011, s. 68.

po Husovi: kázání představuje spojnicí českého náboženského hnutí až do doby Jednoty bratrské. Návaznost bratrského kazatelství na významnou kazatelskou tradici husitství a utrakvismu lze přitom sledovat jak v rovině historické, tak v rovině ideové. Přesněji řečeno, tuto faktickou i myšlenkovou návaznost vykreslují, zdůrazňují a opakovaně připomínají bratrské prameny, které utvářejí kolektivní paměť a sebepochopení Jednoty. V bratrské *Apologii* z roku 1503 se o počátcích Jednoty dočítáme:

A za toho času kněží někteří opouštěli svrchní obyčeje a řády kostelní, svatokupecké, modlářské a mylné naděje a kázali proti církvi římské svatokupecké, modlářské, mylné naděje při svátostech, při ustaveních, v přímluvách svatých v očištění. A když ti byli hubeni a zsužováni, tehdy za krále mladého povstal mistr Rokycán volený arcibiskup pražský s svými kněžími, mistra Jana Husa tvrdě za svatého, římskou církev za Antikrista, od níž zabit byl pro svědectví pravé; proti ní káže, zvláště za toho krále, maje na péči sám se, by i on smrti nedošel, na Daniele, na pláč Jeremiášův, a na kanonyky, na čtení, oznamuje zavedení církve do Babylona, kdež všecky věci proměněny a smíšeny. [...] A bratří čím dál, hojněji poznávali jich svědectví obojích [totiž Jana Rokycany a Martina Lupáče – T. L.] pravé býti, netak z řečí jich, ale z mnohých doktorův, i z písem starých i z mistrův anglických, mistrův předkův těchto, jako mistra Miliče, mistra Matěje Pařížského, mistra Jakoubka o Antikristu, mistra Jana Husy, Petra Chelčického, kněží tábořských, Písem svatých, a nade všecko z skutkův, v nichž se mýlití nesnadné, po nichž, řekl Kristus, poznáte je.²⁴

Tento narativ, podle něhož se právě pod kazatelnou někdejšího nadšeného posluchače Husových kázání, utrakvistického arcibiskupa Jana Rokycany v chrámu Panny Marie před Týnem začal utvářet okruh posluchačů, z něhož vzešlo uskupení bratří a sester Zákona Kristova pod vedením Řehoře Krajčího, přejímají také novodobí historikové.²⁵ Jelikož mi není známo, že by jej dosud někdo zpochybnil, přidržím se jej rovněž – s tím vědomím, že jde o líčení do jisté míry stylizované, které záměrně podtrhuje návaznost Jednoty na Písmo a starší české reformní úsilí, zejména na dílo mistra Jana Husa, jeho myšlenkových předchůdců i následovníků. Podobný obraz duchovního kvasu, na který měl významný vliv poslech kázání pod utrakvistickou kazatelnou, líčí také předmluva bratrského vyznání z roku 1535 (tiskem 1536). Připomíná dobu, kdy

my někteří jsouce zrozeni i vychováni pod náboženstviem kněží strany české pod obojí zpuosobou, slyšali jsme od nich mnohá a rozličná kázanie o tom, jak jest křestan-

24 L. Pražský: *Apologia* nebo *confessio* vydaná léta 1503, s. 207 a 211.

25 Rudolf Řičan: *Dějiny Jednoty bratrské*, Praha: Kalich 1957, s. 22. Josef Theodor Müller: *Geschichte der Böhmischen Brüder*, I. 1400–1528, Herrnhut: Missionsbuchhandlung, 1922, s. 62–66.

stvo nyní velmi zavedeno skrze učenie a ustanovenie mnohá lidská, odporná zákonu Božiemu. A že my, chceme-li spasení býti, musíme se ve všem zákonem Páně zpravovati.²⁶

Reformní kázání podněcovala posluchače toužící po spasení k pilné četbě Písma a spisů českých teologů „jako mistra Jana Husa svaté paměti, mistra Matěje Pařížského, mistra Jana Rokycána, kněze Martina Lupáče a jiných. Až i Petra Chelčického, laika, kteréhož mistra Jan Rokycán miloval, a jeho knihy velmi schvaloval i jich užíval“.²⁷

Z uvedených pramenů je zjevné, že pro uskupení kolem Řehoře Krajčího měla zcela zásadní význam Rokycanova kázání, která byla prodchnutá reformním smýšlením a úsilím o novou zbožnost. Snad se v nich promítaly zkušenosti, které Rokycana učinil ve svém mládí, když pobýval v rokycanském augustiniánském klášteře. Zde poznal zbožnost ideově blízkou nizozemskému *devotio moderna*, hnutí bratří a sester společného života.²⁸ Toto hnutí, pro něž byla charakteristická spolupráce laického a kanovnického stavu, usilovalo naplňovat ideál *vita media* či *status medius*, tedy společný ctnostný život ve společenství, v němž se stírají rozdíly mezi zúčastněnými řeholníky a laiky.²⁹ Ovlivněn těmito proudy usiloval Rokycana o obnovení církve, obrození duchovního života i nápravu mravů v Čechách a stejně tak horlivě obhajoval kalich.³⁰ Současně však byl mužem mnoha kompromisů. Usiloval o snížení napětí mezi městskou a venkovskou zbožností a vytvoření jakési „integrující maloměstské zbožnosti“, totiž zbožnosti, která se – jak ukazuje například jeho kritika náboženských poutí – bude projevovat střízlivě, to znamená ani příliš vnějškově, ani příliš niterně. Rokycana tak ve svých kázáních představoval „neteologickou zbožnost“.³¹ Jeho vlastní životní forma však příliš neldala s kázaným obsahem. V Čechách se o něm údajně říkalo: „V naději toho důstojenství [totiž arcibiskupství] oblevil v náboženství a pro kus koživha zapřel Božího kalicha.“³² Samotní bratři v čilé korespondenci s ním otevřeně píší, proč se se svým mistrem rozešli a hledali jinou cestu, jak dostat zásadám Kristova zákona v běžném životě:

26 Počet z viery, 1536, fol. B2r–v.

27 Ibid., fol. B2v.

28 K vymezení vztahu mezi nizozemským hnutím *devotio moderna* a novou zbožností v Čechách ve 14.–15. století viz P. Soukup: *Reformní kazatelství*, s. 25–43. Srov. také Pavel Spunar: *Česká devotio moderna – fikce a skutečnost, Listy filologické 127 (2004)*, s. 356–370, který odmítá užívat pojem *devotio moderna* pro reformní hnutí v Čechách a doporučuje mluvit o augustiniánské zbožnosti.

29 P. Soukup: *Reformní kazatelství*, s. 33.

30 K Rokycanově postile srov. J. Th. Müller: *Geschichte*, I, s. 49–62.

31 Z. Uhlíř: *Central European Preaching*, s. 125.

32 Hynek Hrubý: *České postily. Studie literární a kulturně historická*, Praha: Jubilejní fond KČSN 1901, s. 66–68.

A skrze to nouze spasení naše k tomu nás připudila, abychom se v tom opatřili; neb by byl jedině se k tomu skutečně měl, cos na kázáních zjevně mluvil vyznávaje za zlé býti a opět za dobré, by byl od toho zlého odkročil a toho se dobrého chopil, byli bychom se rádi tebe přidrželi i k smrti přistoupili na tom, neb, což my můžeme rozuměti, že máte známosti nad jiné mnohé o cestě boží. Ale co vám překazilo vkročiti na ni?³³

Bratři postrádali u Rokycany životní praxi, která by odpovídala ideálům hlásaným v jeho kázáních. Navzdory svému rozchodu s myšlenkovým otcem Jednoty však i později připomínali, že jeho kázání měla zásadní dopad na utváření jejich komunity a jejich obsah je vedl k dalšímu hledání. Rokycanova kázání tak představují historickou spojnici Jednoty s předcházejícím reformním hnutím. A nebyl to nikdo jiný než právě Rokycana, kdo odkázal skupinku nespokojených posluchačů kolem bratra Řehoře na Petra Chelčického, který se stal druhým duchovním otcem Jednoty.³⁴ Ačkoli Chelčický zemřel nespíše již brzy po setkání s okruhem kolem Řehoře, jeho myšlenkové dílo přispělo k pozdějšímu vzniku Jednoty a založení jejího kněžského řádu.³⁵ Chelčického *Postila* na tradiční nedělní a sváteční perikopy, pocházející snad ze 40. let 15. století, shrnuje myšlenky z řady jeho předcházejících traktátů. Její protikatolické zaměření je zřejmě vyhoceno příchodem krále Zikmunda do Čech a rostoucím vlivem katolíků v zemi.³⁶ Biblicismus, který Chelčický staví nad názory a výklady teologických autorit, se stal charakteristickým rysem kazatelství také v Jednotě bratrské.

Bratrská literární produkce líčí vznik Jednoty jako uvědomělé pokračování tradice kazatelů usilujících v českých zemích o reformu církve návratem k Písmu a praxi prvotní církve. Vedle Rokycany a Chelčického se bratři hlásí zejména k mistru Janu Husovi a jeho následovníkům, ale i k řadě jeho předchůdců, teologů a kazatelů 14. století. V té době kázání představovalo jeden z nejdůležitějších komunikačních nástrojů s širšími vrstvami obyvatelstva i uvnitř církve. Ostatně již od konce 12. století je hojně využívaly reformní proudy albigenických, katarů či valdenských, ale také řady žebravých mnichů, které ve svém boji proti herezím neváhaly využívat až teatrálních výrazových prostředků.³⁷ V pozdním středověku se však hlavními protagonisty kazatelského hnutí stali světští duchovní. Vzdělávání věřících prostřednictvím kázání bylo důležitou součástí pastorální reformy, o níž usilovali pražští

33 Sedmý list mistru Rokycanovi, in: *Akty Jednoty bratrské*, II, ed. J. Bidlo, s. 3.

34 J. Th. Müller: *Geschichte*, I, s. 66.

35 Jaroslav Boubín: *Petr Chelčický. Myslitel a reformátor*, Praha: Vyšehrad 2005, s. 157–161.

36 *Ibid.*, 105–106.

37 H. Hrubý: *České postily*, s. 1. Viz také Hughes Oliphant Old: *The Reading and Preaching of the Scriptures in the Worship of the Christian Church*, III. *The Medieval Church*, Grand Rapids, Mich.: William B. Eerdmans 1999. Jeannine Horowitz: *Popular Preaching in the Thirteenth Century. Rhetoric in the Fight against Heresy*, *Medieval Sermon Studies* 60, č. 1 (2016), s. 62–76.

arcibiskupové. Za tímto účelem se zakládala zvláštní kazatelská místa, tzv. predikatury.³⁸ Na dvoře českého krále a římského císaře Karla IV. se kázání stalo nástrojem rostoucího úsilí o morální očistu církve i společnosti. Roku 1363 se kazatelny v pražském kostele svatého Havla a později v chrámu Matky Boží před Týnem ujal Konrád Waldhauser, který kázal proti pohoršlivému mravnímu životu laiků i kněžstva, o falešných prorocích, proti svatokupectví a kupčení s ostatky svatých.³⁹ Jeho latinská postila, sepsaná v letech 1367/68, s kázáními na texty evangelií se rozšířila i za hranice Čech, Moravy a Slezska, do Bavorska a Rakouska.⁴⁰

Z českých posluchačů Waldhauserových kázání vyrostli další kazatelé, mezi nimiž vynikl Jan Milíč z Kroměříže. Na jeho jméno se bratři také opakovaně odvolávají. Milíč byl nesporně aktivním kazatelem, který údajně kázal až pětkrát denně. Dochovalo se velké množství jeho postil (sbírka homilií *Gratiae dei*, sbírky tematických kázání *Abortivus*, *Quadragesimale*, *Aurissa*), které měly sloužit jako vzorové texty pro další zpracování studenty či začínajícími kazateli.⁴¹ Ve svých kázáních se obracel k lidu i ke kléru, měl nesporný vliv na bohoslovce studující na pražské univerzitě. Podobně jako Waldhauser vyzýval k pokání a morální proměně, usiloval o reformu uvnitř církve, bojoval proti tzv. lidským nálezkům.⁴² Jeho kázání lze charakterizovat jako „velmi objektivní prorocké kázání, které konfrontuje Boží lid s jeho hříchy“, a „kázání o hříchu služebníků, kázané služebníkům“.⁴³ Místo pozdně scholastických teologů citoval raději patristické autory, Jana Zlatoústého, Jeronýma a další církevní otce. Podle Hrubého „působení jeho kázání nezáležel tak v jasnosti myšlenek“, nýbrž „ve zbožné vroucnosti a obraznosti s mystickým nádechem a v mravní nadšenosti“.⁴⁴ Milíčova kázání byla výrazně apokalyptická; požadovanou spravedlnost spojoval s nadějami a strachem z poslední-

38 Pavel Soukup: *Jan Hus. Život a smrt kazatele*, Praha: NLN 2015, s. 35.

39 Luboš Merhaut a kol.: *Lexikon české literatury. Osobnosti, díla, instituce, IV/2. U–Ž, Dodatky k LČL 1–3, A–Ř*, Praha: Academia 2008, s. 1567–1568. Konrád Waldhauser: *Staročeské zpracování Postily studentů svaté university pražské Konráda Waldhausera*, ed. František Šimek, Praha: Komise pro vydávání pramenů českého hnutí náboženského ve stol. XIV. a XV., zřízená při České akademii věd a umění, 1947.

40 Viz Jana Nechutová: *Latinská literatura českého středověku do roku 1400*, Praha: Vyšehrad 2000, s. 201n. H. Hrubý: *České postily*, s. 2–5.

41 Z. Uhlíř: *Central European Preaching*, s. 117. K Milíčovým postilám viz Peter C. Morée: *Preaching in Fourteenth-century Bohemia. The Life and Ideas of Milicius de Chremsir (+1374) and His Significance in the Historiography of Bohemia*, Heršpice: EMAN 1999. Milan Kopecký: *Jan Milíč z Kroměříže a Jan z Jenštejna, Žďár nad Sázavou: Cisterciána Sarensis 1999*. J. Nechutová: *Latinská literatura*, s. 203. H. Hrubý: *České postily*, s. 6–9.

42 Z. Uhlíř: *Central European Preaching*, s. 118.

43 Hughes Oliphant Old: *The Reading and Preaching of the Scriptures in the Worship of the Christian Church, IV. The Age of the Reformation*, Grand Rapids, Mich.: William B. Eerdmans 2002, s. 465.

44 H. Hrubý: *České postily*, s. 6.